

10. Přestřelka

Muži trvalo jen zlomek vteřiny, než si uvědomil, na koho se to dívá, a stejně dlouhou dobu, ne-li kratší, se rozhodoval, co udělat. Strach mu radil jediné – utéct.

“Šéfe!” zakřičel, ale nestihl ani doběhnout ke dveřím, když ho dostihla smrtící kulka. Mužův řev ani střelbu ovšem ostatní nemohli přeslechnout. Lara rychle zhasla světlo a vyplatilo se jí to – když další muž vešel do dveří, než se z dobře osvětlené místnosti ve tmě rozkoukal, už mu to nebylo k ničemu. Lara ho viděla jako temnou postavu na osvětleném pozadí, takže byl naprosto nepřehlédnutelný. Stejně jako předchozí dva dopadl i třetí příchozí, když Bannerson zakřičel:

“Sakra stůjte, nelezte tam!” Pak se obrátil směrem k nyní přivřeným dveřím:

“Lady Croft, obávám se, že nejste na palubě tohoto letadla vítána!”

“Opravdu?” zavolala na něj ze tmy, “Tak to se velice omlouvám, že ruším vaše soukromí.

Snad mi to odpustíte...”

“Vtipná jako vždy, lady, že? Tady jsme ale vysoko nad zemí, zde se výskokem z okna těžko zachráníte...”

Tohle Lara samozřejmě věděla, ale nehodlala cokoli takového otevřeně přiznávat. Pro ni nebyla žádná situace bezvýhodná a ani tato by neměla být výjimkou. Podívala se na Nicole – probouzela se. Nebylo se čemu divit, hlasitý křik a střelba by probudily snad každého. Lara tím ovšem přišla o jednu ruku, protože se jí Nicole okamžitě opět chytila.

Lara přemýšlela: Vystřelit celou posádku letadla nebyl dobrý nápad a také téměř neuskutečnitelný. Bannerson zakázal svým mužům do nákladového prostoru jít, protože by tu byli v nevýhodě a nejspíš i kvůli tomu, že... pořád jsou tu ty bedny s dynamitem. Nebylo by moc složité rozložit s nimi letadlo na milion kousků a to oni určitě nechtějí. Takže si se střelbou dají pozor. Snad.

Zaslechla nějaký zvuk. Že by si šel další člověk pro smrt? Stála uprostřed uličky, byla si jistá, že kdokoli sem vejde, brzo získá svou kulku. Dveře se otevřely.

Muž ihned dostal přímý zásah do hrudi. Nic. Druhý výstřel. Třetí. Rozsvítil vypínačem na stěně a Lara si všimla, že má neprůstřelnou vestu. A také že má připravenou svou zbraň. Než ji ale stihl použít, Lara mu zmizela z očí. Jako by se na místě rozplynula do vzduchu. Zaslechla sice nějaký zvuk, podle kterého by usoudil, že právě skočila zpět za bedny, aby byla mimo dostřel, jenže... to by ji přece viděl...

Lara cítila tlukot svého srdce; s neprůstřelnou vestou nepočítala. Nepřítel se chvíli k ničemu neměl a tak uvažovala o tom, že by mu zkusila mřít na hlavu, když zaslechla tlumený vzlyk. Byla to Nicole. Věděla, že by si měla všimnout spíše toho ozbrojeného chlápka za rohem, přesto Lara na svou společnici pohlédla: Děvčeti stékaly po tvářích slzy a dívala se ne na Laru, ale na SKRZ ni. Pak si copatá archeoložka všimla Nicoliny pravé ruky, kterou cítila ve své dlani – svou paži neviděla, Nicolina ruka jako by se vznášela ve vzduchu. Pohlédla níž a potvrdila si, co ji napadlo jako první: Byla neviditelná. A na své hrudi, tam, kde jí visel na řetízkou amulet, cítila zvláštní energii. Mohl to způsobit on?

„Klid, jsem s tebou,“ pohládila Lara neviditelnou rukou Nicole po vlasech, přestože si nebyla jistá, zda ji to ještě víc nevyděsí, a využila svého momentálního stavu k tomu, že zmatenému vojákovu poslala kulku mezi oči. Za ním už ovšem stáli další tři, kteří na chvíli znejistili, když smrtící kulka vylétla ze vzduchu. Dlouho nad tím ovšem přemýšlet nemohli, protože je stihl stejný osud jako toho před nimi.

„Teď, nebo nikdy,“ řekla si Lara a vykukla ze dveří. Nicole držela za sebou, vedle vchodu, kde ji muži nemohli vidět. Ti teď byli velmi nervózní z toho, že nic neviděli přestože v nákladovém prostoru se svítilo a dveře byly dokořán. Náhle se ozvalo několik výstřelů a několik jich kleslo k zemi.

Lara narychlo očima přelétla palubu letadla – pět ozbrojených mužů, Bannerson, dva neozbrojení a velmi vystrašeně hledící muži a úplně vepředu u palubní desky dva piloti. To už

nebylo mnoho, opustila ji všechna nervozita. A právě v tu chvíli se na ni upřely oči všech přítomných. Jen taktak se stihla skrýt před kulkami, které se zaryly do stěny vedle dveří, a jakmile to bylo možné, okamžitě opětovala palbu. Byla ve výhodě, muži se báli střilet do nákladového prostoru a tak mačkali spoušť jen s rozmyslem. Lara zase nemohla moc mířit, ale i tak se jí podařilo jednoho soupeře zabít, druhého postřelit a – také se jí povedlo zastřelit jednoho pilota, i když omylem. Druhému se roztrásl ruce, ale řídil dál. Musel. Přestože za ním zuřila přestřelka nad bednami plnými dynamitu.

Všichni muži se zatím skryli za sedačky, aby nebyli tak snadným terčem. Lara si začínala uvědomovat, že nemá tolik nábojů, kolik si původně myslela, ale teď přestat nemohla, už byli naživu jen dva lidé, kteří po ní páli. Vyprázdnit si ovšem všechny zásobníky znamenalo sebevraždu. Pohled jí padl na mrtvolu vojáka ležící vedle ní. „Vypůjčila“ si od něj neprůstřelnou vestu a samopal (musela se tedy na chvíli vymanit z Nicolina sevření, které i tato chvílka opět nahrnula slzy do očí) a „pokropila“ palubu. Uslyšela výkřiky, tak znovu vyhlédla a hrklo v ní – vojáci byli mrtví, stejně tak ale i druhý pilot.